

Szonett-játék

1

Van-é, ki merni nálam többet is **mert**
A világ leveséből, mely **világít**
Zsírkarikák Napjaival, **csodáit**
Úsztatva: csillagrendszer-**ismeretlent.**

Ily ízeket nem ízlelt soha **senki**,
S ha mégis, rég elillant volna **messze**,
Hogy feneketlen bendőbe **temesse**
Az ízt, amelynek lényegét se **sejti**,

Ki idegen a Mennybolt **mosolyától**,
Kinek a Messzeség csupán a **Távol**.
Hogy értené, ki csak jóllakni **vágyva**

Ül asztalhoz s nem a Teremtőt **áldón**,
Hogy látna át a lelkén: a **homályon**,
Ki önmagába úgy lép, mint **szobába**?

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ: A LÁNY A SÖTÉT SZOBÁBA MEGY

Már tudta, mit a másik tudni nem mert,
s érezte, arca boldogan világít,
s futott, elrejtteni szive csodáit
az égve égő, élő ismeretlent.

Hogy ott, ahol fény sincs és dal se, senki,
valami koldus-bús sarokba, messze
fénylő fejét az éjbe betemesse,
és elhitesse, hogy még most se sejtí.

Ám a szoba kigyúlt a mosolyától,
és látta Őt, ki rá se nézett – távol –
de gondolatban megölelte vágyva,

2

S ha megdermedtem már a Tél **fagyán,**
Te olvasztottál fel, szavad se **sértett,**
Mint kisdednek, adva újra **éltet,**
Rést hasítottál jégtáblám **falán.**

Hogy hurkáért, kolbászért véred **ontsák**,
Akármilyen disznó vagy is: **bolondság**,
Hidd hát, Izsákként Isten **megtalál**.

Láttalak sírni a folyók fagyán,
mint gyermeket, kit a jég tüze sértett;
láttalak ölni, halni s mint nem éltet,
tündökölni nagy egyházak falán.

Hegyen láttalak és lapulni ólnál -
szerencsétlen, ki úgy élsz, mintha volnál,

megérdemled, hogy atyád a halál!

Vértelen arra vársz, hogy véred ontsák,
s föl-fölmutat a társuló bolondság,
mely téged minden kínban megtalál.

3

Fut-fut a falunkon **át**
Bársony-pertliként az **út**, -
De ki érti hova **fut**,
S hol találja meg **magát**?

Kerekedik a **világ**,
Ád a férgeknek **laput**, -
Nékünk zsupptetője **jut**.
Oly mindegy - **szolgálatát**

Megköszönd: azt, ami **jár**,
Tér vagy géppisztolyba **tár**,
Ólom vagy tollas **madár**, -

Nem marad majd nyoma **sem**,
Csak neved, mit, **kedvesem**,
Fába véstem **csöndesen**.

BABITS MIHÁLY: ABLAKNÉGYSZÖG

Az ablaknegyszögön zöld falomb hajlik át;
alatta léckapú és keskeny kerti ut,
amely egy idegen telek szívébe fut
a felső sarkig, és elveszti ott magát

szemünkéből: ennyi csak szobánkból a világ.
Látjuk a gyér gyepet, néhány levél laput
az út szegélyein, s nem tudjuk, hova jut
az út, ha megpihen, könnyű szolgálatát

megtéve? és kié e kert, hol sohse jár
senki, csupán a szél kaput néha tár –
nézd, most a nyílt kapun belép egy kis madár!

Csak lép, és nem repül! nem rezzen szárnya sem!
Ez a madár a vágy, halk vágyunk, kedvesem:
megúnta itt magát és átmegy csöndesen.

1995 / WM KGY 2015.67.1. / Lyukasóra, 1995 / 4

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)